

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ΛΥΡΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

('Απόσπασμα)

-ΥΠΙΚΑΡΗΣ "Όσοι είναι κατηχούμενοι, νά φύγουν!

Γυναῖκες καὶ παιδιὰ νά φύγουν!

Σημαδιακοί, θεατρίνοι, ἀρώστοι,

κι ὅσοι κρυφὰ μὲ ἀρσενικά γιὰ θηλυκά

δαιμόνια σμίγουν

κι ὅσοι δὲ νοιώθουν τὴν καρδιά τους καθαρή,

νά φύγουν!

Φευγαῖτε ἀπ' τὰ στασίδια,

σηκωθῆτε ἀπ' τὶς πλάκες, προχωράτε!

Κατεβῆτε ἀπ' τὸ γυναικίτη!

Πλημμύρισαν οἱ ταπεινές σας μοῖρες

καὶ ξεχειλίζετε!

Κι ἄλλα, ἀδερφοί μου, ἐλέη τοῦ Θεοῦ μας, δὲ χωράτε!

Αἱ φρουροὶ τῆς σιωπῆς, σταθῆτε ὀμπρὸς στὶς θύρες
καὶ ξεχωρίζετε.

Στέκει ὁ Χριστὸς σὰν τὸ ψωμί καταμεσὶς τοῦ δρόμου.

Καὶ λιμασμένοι ἀπάνου του χοιμοῦν

φτωχοί, τυφλοί, σακάτες καὶ φαμέγοι.

Κι ἀφτὸς σπλαχνίζεται καὶ σὲ ὅλους διαμελίζει

τὸ σῶμα του καὶ δὲ διαλέγει!

Μὰ ὡς τὰ τραπέζια σηκωθοῦν,

ὁ φοβερὸς ξεδιαλεγμὸς ἀρχίζει!

Τὸ ἔλεος κ' ἡ καλωσύνη πιά δὲ μᾶς χωροῦν

κ' ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ σὰ Στρατηγίνα μᾶς βιγλίζει!

Διαλέμε στὴ φριχτὴ τὴ δευτέρῃ του γέννα,

τὰ θρασεμένα στὸν ἀγῶνα ἀντρίκια στήθια,

τὰ γόνατα τ' ἀδρά καὶ τὰ γαλήνια φρένα.

Κράζει ἀπ' τὰ μνήματα ὁ Θεός: Βοήθεια!

Καὶ τὸν ἀκοῦν οἱ διαλεχτοὶ καὶ φρίσσοντας κινοῦν
μαζί του ν' ἀργαστοῦν τὴ σωτηρία!

Φευγάτε, ν' ἀπομείνουν πιά μὲ τὸ Χριστὸ μονάχοι
στὴ μυστικὴ, μεγάλη Ἀκολουθία!
Γόνα τὸ γόνα τους νὰ σμίξουν καὶ τὸ νοῦ
σὰ στρατηγοί, πριχοῦ ν' ἀρχίσει ἡ μάχη!

ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ Καθάρισε ὁ ναός!

ΤΥΠΙΚΑΡΗΣ Ἀρχίζει ἡ μυστικὴ μεγάλη Ἀκολουθία!
Ἀρχίζει ἡ μυστικὴ μεγάλη Ἀκολουθία!
Ὅσοι πιστοί!

Ζυγώσετε μὲ πίστη, φόβο, ἀγάπη!
Τὸ σῶμα κ' αἷμα τοῦ Χριστοῦ στὸ δισκοπότηρο
πηδαίει καὶ μὲ βαράει φεροκοπώντας, λὲς
κ' ἕνας ἀητὸς τὴ φούχτα μου ξεμασκαλίζει!
Παρακαλῶ σας, ἀδερφοί, γοργὰ σιμώνετε
Πιά δὲν μπορῶ!
Καὶ σεῖς ἀπ' τὸ χορὸ,
οἱ ψαλτάδες, κατεβήτε!

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ Ἄχ! ἄχ! νὰ μεταλάβω χύνουμαι, μὰ δὲν μπορῶ,
τρυμάζω!

ΑΛΛΟΣ ΠΙΣΤΟΣ Μέσ' στὸ ψωμί καὶ στὸ κρασί, τὰ μάτια σου
θωρῶ κι ἀνατριχιάζω!

ΤΥΠΙΚΑΡΗΣ Κύριε! Κύριε!

Κατέβα στὸ ἅγιο Δισκοπότηρο,
σὰν καθαλάρης στὸ ἄλογό του!
Κατέβα σὰ φωτιὰ νὰ καθαρίσεις
τοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδιά καὶ τὰ νεφρὰ καὶ τὸ μυαλό
Κατέβα κάρθουνο ἀναμένο, καὶ σφηνώσου [του!
ἀναμεσὸς σὰ χεῖλια του, νὰ προφητεύουν!
Κατέβα, Ἀόρατε, στὴ γῆς καὶ μὲ ψωμί καὶ μὲ κρασί
σαρκώσου!
Σιγὴ, σὰ νυχτοπούλι ἀπάνου μας κουρνιασσοῦ!
Εἴμαστε ἐμεῖς, μέσ' στὴ ζεστὴ φωλιά τῆς Ἐκκλησίας,
τ' αὐγά σου!

ΨΑΛΤΗΣ ΔΕΞΙΟΣ Δὲ μᾶς χωροῦν, στενέψαν πιά τὰ σύνορα
μᾶς πνίγουν τὰ κορμιά μας! [τῆς γῆς
Σὰν τὰ ξαφτιέρουγα, γιομάτα φῶς καὶ φτέρουγες,
γοργὰ φτεροκοποῦν, χτυποῦν τὰ σωθικά μας!

ΨΑΛΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ Ὡ Κύριε, σύντριψε τὰ πόδια μας γιὰ
παντοτινὰ μπροστά σου! [νὰ χορεύουν
Καὶ σπάσε τούτη τὴ θνητὴ καρδιά, σὰ στάμνα,
γιὰ νὰ χυθεῖ ἡ ψυχὴ, μεμιᾶς, στὴ θάλασσά σου!

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ Ὁ θόλος τοῦ ναοῦ σὰν οὐρανὸς σηκώνεται
κι οἱ μαῦρες πέτρες φῶς φεγγοβολοῦν καὶ σύφλογα
τὰ πολυκάντηλα ἀποπάνου μας σαλεύουν!
Σκιρτοῦν τὰ πέτρινα σταφύλια στὶς κολόνες
κι ὁ ἀγριοπερίστερος στὸν ἄμβωνα χτυπάει,
κλαγκάζοντας, τὰ δυὸ κυπαρισσόφτερά του!
Κι ἀπὸ τὸ τέμπλο τὸ χρουσὸ, θλιμένοι, ἀμίλητοι,
κατηφοροῦν στὴ γῆς οἱ δώδεκα ἀποστόλοι!

ΑΛΛΟΣ ΠΙΣΤΟΣ Ἄπ' τὸ στασίδι, ἀσίλευτος ἀητός, βιγλίζω:
Ἄνοιγει ἡ στέγη τ' οὐρανοῦ καὶ κατεβαίνει
μεσ' σὲ λευκὸ σεντόνι ἡ μυστικὴ Ὀπτασία.
Καὶ τέσσερεις μεγάλοι ἀγγέλοι ἀπ' τὶς ἄκρες
μὲ τρόμο τὴν κρατοῦν καὶ τὴν πιθώνου ἀγάλια
στὴν πράσινή μας γῆς, σὰν κόρη λιγωμένη.
ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ Ἱερουσαλήμ! Ἱερουσαλήμ!

Γ. ΠΙΣΤΟΣ Θωρῶ τὶς ἅγιες
καστρόπορτες στὴν αὐγινὴ νὰ λάμπουν πάχνη.
Τὰ σπιτικά πλαντοῦν στὴν καταχνιὰ κ' οἱ δρόμοι,
σὰ φλέβες φῶς, κλαδίζονται κι ὁ τροῦλος μόνο
τῆς ἐκκλησιᾶς ψηλὰ φλογοβολαί, σὰν αἶμα.

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ Ἱερουσαλήμ! Ἱερουσαλήμ!

ΤΥΠΙΚΑΡΗΣ Ἄδερφοί, τὸν ἱερὸ μὴ λαχτατᾶτε κύκλο!

Μὲ τρόμο, μὲ χαρὰ, πιαστήτε ἀπ' τὰ στασίδια!

Καὶ σθύστε τὰ κεριά, νὰ λάμπουν στὸ σκοτάδι
τοῦ Θεοῦ τὰ ἱερὰ ἀγωνίσματα καὶ τ' ἅγια πάθη.

Τὸ πνεῦμα ἀνέβη σὰν κρασί στὴν κεφαλὴ σας!

Και νά, τὰ χώματα σκορποῦν ἀπ' τὰ ματόφυλλα,
λυτρώνεται ἡ ματιά, καὶ σμίγουν μὲ χαρὰ
τὰ μακρυνά, σὰν ἀδερφοὶ ξηνητεμένοι.

Ποχαμηλώσαν τὰ βουνά κ' οἱ κάμποι φάνηκαν,
οἱ θάλασσες στὰ πόδια σας βογγοῦν κι ὁ ἀκίνητος
καίρὸς μὲ ὑποταγὴ στὶς φούχτες σας στρουφίζεται
σὰ μιὰ περγαμηνὴ μὲ πορφυρὰ σημάδια.

Κι ἀγγέλοι ξεκινοῦν, σὰν κτίτορες κρατώντας,
στὶς ἀνοιχτὲς παλάμες τους, μὲ τὰ τρεχούμενα
νερά καὶ μὲ τὰ σπίτια, τὰ τειχιά, τὰ λιόφυτα, —
τὴν ἅγια πόλη πού σκοτώνει τοὺς προφήτες.

Πάνου στὶς στέγες πιά καὶ στὰ βουνά ξημέρωσε
καὶ κατεβαίνει ἡ πρώτη Κυριακὴ τοῦ Πάσχα
στὰ σπίτια, τρέμοντας, γιατί στὸ μνήμα κοιτάται
τρεῖς μέρες τώρα μοναχὸς ὁ Γυιὸς τοῦ ἀνθρώπου!
Μάταια προσμένει μιὰν καρδιὰ ναρθεῖ, νὰ σκύψει
στὸ χῶμα καὶ γλυκὸ ν' ἀρχίσει θρηνοῦ ἀπάνου του.

•Μάνα! σιγά, πνιχτά, ἀπ' τὸ μνήμα κραῖζει, Πέτρο!
•Μαρία!• Ψυχὴ δὲν ἀπαντάει μονάχα οἱ βάρβαροι
φρουροὶ βαριά στὸ χῶμα του ἀποπάνου τ' ἄρματα
καταχτυποῦν, καὶ παίζουν τὰ φτωχὰ σκουτιά του!

ΠΙΣΤΟΣ "Αχ! ἓνα σπίτι πάει μπροστά καὶ μεγαλώνει!
ΤΥΠΙΚΑΡΗΣ Τὸ ἀνώγειο πού μαζώχτηκαν οἱ μαθητάδες
μὲ φόβο, τὸ πουρνὸ τῆς Κυριακῆς, ἀνοίγεται
μπροστά σας! Κάντε, ἀδέρφια, ὑπομονή, μὴ βιάζεστε,
καὶ τώρα θὰ φανοῦ οἱ κιοτῆδες στὸ κατώφλι!
Ποιὸς τὴ γυναῖκα ἀνεζητάει καὶ ποιὸς τὴν τράτα του
τὴν ψαρική, καὶ ποιὸς τὸ γυιὸ του μέσ' στὴν κούνια!
Κ' ἓνας δὲ βρέθη σὰν πιστὸ σκυλι νὰ σκάψει
τὰ χῶματα καὶ νὰ φωνάζει τὸν ἀφέντη!

Β. ΠΙΣΤΟΣ "Αχ! μιὰ γυναῖκα ἀσκώνεται ἀπ' τὴν κλίνη· λάμπει
σὰν τὸ ἀναμένο τὸ κερί, γλομὴ κι ὄραϊά·
Μεγάλε Τυπικάρη, ἔσὺ πού μέσ' στὰ φρένα
πᾶσα κρατᾶς τῆς τελετῆς τὴν τάξη, μίλησε!

ΤΥΠΙΚΑΡΗΣ Τούτῃ ἡ Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ ν' αἶ, μὲ τὰ ἑφτά
δαιμόνια. Τούτῃ καθαλάροι σ' ἔλεφάντους,

σὲ ἀλόγατα καὶ σὲ καμηῆλες, καραβάνια
κι ἄλλοι ἀπὸ τάξιμο πεζοὶ κι ἄλλοι ἀπ' τὴ θάλασσα,
τρικάρτα φορτώνοντας καράβια, ἐκίνααν,
ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, νὰ τὴ φιλήσουν.
Μὰ στὸ κατώφλι τῆς μιᾶ μέρα πού στεκόταν
βαμένη κι ἀπλώνε τὸ δίχτυ τοῦ θανάτου,
γλυκὰ χαμογελώντας στοὺς διαβάτες, ἄξαφνα
ἀπ' τὴν πλατιὰ τῶν ἐρασιῶν τὴ στράτα, νά,
τὸν Κύριο μοναχὸ θωράει νὰ ξεπροβαίνει.
Φέγγουν τὰ πόδια του σὰ δυὸ φτερὰ καὶ κοιτάει
μέσ' στὸ ἀψηλό του μέτωπο βαθιά, γαλήνιος
ὁ νοῦς του καὶ καλός, σὰ χορτασμένος λιόντας.
Τρεμάμενη ἡ Μαρία ἀκουμπάει στὸν παραστάτη
καὶ μὲ ψιλὴ φωνή, σὰν τοῦ πουλιοῦ, πού φρίσσοντας
στὰ μάτια τὰ γλυκὰ τοῦ ἀστρίτη κατεβαίνει,
ἡ ἁμαρτωλὴ, ζεστὴ γυναῖκα ξεφωνίζει!
Πραγὸς προσπέρασε ὁ Χριστὸς καὶ ρίχνει ἀπάνου τῆς
τὰ μάτια· σκίρτησαν τὰ σωθικὰ τῆς πόρνης,
μωρὸ ὡς νὰ λάχτισε τὸ ρημαγμένο κόρφο!
Τὸ σπίτι παρατρεῖ μὲ τὸ βαθὺ κρεβάτι
καὶ δίχως τῆς αὐλῆς τὴ θύρα νὰ σφαλίζει,
χοιμάει ξοπίσου του φωνάζοντας: Ραβῆ,
Ραβῆ, λυπήσου με, Καλέ, καὶ κοιτάξέ με!
Καὶ στάθηκε ὁ θεὸς στὴ γῆς, χαμογελώντας.

Μαγδαληνὴ, σὰν τὸν Ἰορδάνη σὲ τυλίγει
φλογάτος, γαληνός, ὁ βραδυνὸς ἀγέρας!
Ἡ πόρνη τοῦ Θεοῦ βαπτίζεται, ἀδερφοί μου!
Βαπτίζεται τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου!
Στὰ πόδια του τὰ μῦρα χύνει, τὰ μαλλιά τῆς
ξεπλέκει καὶ γελάει καὶ κλαίει, τὸ Θεὸ κρατώντας.
»Ποτέ, ποτέ, δὲν εἶχεν ἡ ἁμαρτία, φωνάζει,
κ' ἡ πιὸ γλυκειά, Ραβῆ, τὴν ἐδικιά σου γλύκα.»

Τώρα, σιωπὴ, ἀδερφοί, ν' ἀκούσουμε τὶ λέει!